

บทที่ ๑

บรรยากาศภายในห้องประชุมเหมือนหมอกขมัวด้วยม่านหมอก ขณะฟังรายงานเรื่องยอดขายของนิตยสารฉบับล่าสุดที่เพิ่งราแวงจากฝ่ายการตลาด อีกทั้งฝ่ายบัญชียังมาแจจแจงเรื่องยอดเงินที่ติดลบและหนี้จากโรงพิมพ์ซึ่งเป็นเงินจำนวนมหาศาล ทำเอาสามหุ้นส่วนอันประกอบด้วยตุลย์ นัทธ์ และลูกแมวที่ต่างถูกมองว่าเป็นชายไม่แท้หันมองหน้ากันอย่างสิ้นหวัง

"จริงๆ แล้วนิตยสารใหม่แบบนี้ขายได้ถึงหกสิบเปอร์เซ็นต์จากยอดพิมพ์ก็ถือว่าไม่น่าเกลียดหรอกครับ เพียงแต่ถ้ามีโฆษณาลงเยอะกว่านี้ ทุกอย่างก็คงไปได้สวย แต่มั่นยากสำหรับนิตยสารหัวใหม่ๆ นี่มีมาลงลิปตัวก็ถือว่าโอเคแล้ว" พิชัย ผู้จัดการฝ่ายการตลาดเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง ถึงยอดพิมพ์จะอยู่ในขั้นที่ถือว่าดี แต่นิตยสารฉบับหนึ่งต้นทุนสูงเกือบเท่าตัวของราคาขาย กำไรของการทำนิตยสารจริงๆ จึงอยู่ที่โฆษณา

นิตยสารที่มีชื่อบนแผงมานานส่วนใหญ่พิมพ์ออกมาไม่กี่พันเล่ม ทั้งนี้เพื่อลดต้นทุนการผลิต ขณะเดียวกันโฆษณาที่มาลงก็มากพอจะ

ทำให้เกิดกำไร ที่สำคัญมีจำนวนสมาชิกมากพอควร เพราะการมีสมาชิกหมายถึงการไม่แบ่งสี่สิบเปอร์เซ็นต์สำหรับสายส่งและร้านค้า

'on the way' เป็นนิตยสารรายเดือน กลุ่มเป้าหมายคือผู้ชายวัยทำงาน เพิ่งออกมาฉบับแรกได้เพียงหกฉบับเท่านั้นก็เจอปัญหาเรื่องเงินทุนแล้ว เพราะสามหุ้นส่วนที่เป็นเพื่อนสนิทกันไม่ได้มีเงินมากมายพอจะต่อสายป่านความฝันให้ยาวไกล

"ผมเข้าใจและรู้ว่าฝ่ายโฆษณาได้พยายามเต็มที่แล้ว ทั้งที่เรามีสมาชิกไม่ถึงร้อยคนด้วยซ้ำ" ตุลย์ ชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกันผู้มีใบหน้าเรียวคม ผมหยักศกยาวระบ่า เจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเอ่ยเสียงขรึม

"ครับ ถ้าคุณ ตุลย์ เข้าใจก็ดีแล้ว อย่างที่รู้ว่าการทำนิตยสารมันต้องมีสายป่านยาว ถึงจะยืนหยัดอยู่บนแผงได้นาน เพราะการจะได้กำไรจากการทำนิตยสารนั้นมันต้องใช้เวลา บางหัวใช้เวลาเพียงปีเดียว แต่บางหัวอาจต้องใช้เวลานานกว่านั้น" พิชัยผู้ซึ่งคร่ำหวอดอยู่ในวงการสิ่งพิมพ์มานานกล่าวขึ้นเหมือนวันแรกที่เขาเคยเอ่ยเตือนเมื่อตอนที่เข้ามาร่วมงานกับ on the way นัท์ ลูกแมว และพิชัยเคยร่วมงานกันมาก่อนจากเนเจอร์กรุ๊ป บริษัทยักษ์ใหญ่ที่ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์หลากหลาย ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และพ็อคเก็ตบุ๊ก คู่แข่งของธารินทร์พิบลิชซึ่งซึ่งเป็นบริษัทสิ่งพิมพ์ขนาดยักษ์อีกบริษัทหนึ่ง โดยเจ้าของคือบิดาของ ตุลย์...คนที่ชายหนุ่มหันหลังให้อย่างสิ้นเชิง!

"ทางโรงพิมพ์บอกมาอีกด้วยว่าถ้าเราไม่จ่ายค่าพิมพ์สามฉบับก่อนที่ค้างอยู่ เขาจะไม่พิมพ์ฉบับต่อไปให้เราอีก" ผู้จัดการฝ่ายการเงินชี้แจง ใบหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างจากผู้จัดการฝ่ายการตลาด

"ผมเข้าใจแล้วครับ เฮอะ เลิกประชุมเท่านี้ คุณทั้งสองไปทำงานเถอะ เดี่ยวผมกับนัท์และลูกแมวจะตัดสินใจเองว่าจะทำยังไงต่อไป ผมรับรองว่ามันต้องมีทางออกที่ดีแน่" ตุลย์กล่าวอย่างมั่นใจ แต่

พอคล้อยหลังทั้งสองคนก็เดินออกจากห้องประชุมไปเพียงเสี้ยวนาทีเท่านั้น ชายหนุ่มก็ถึงกับยกมือกุมขมับทันที ทำเอาสองเพื่อนสนิทหันมามองหน้ากันอย่างหงอยๆ

"เราจะทำยังไงกันดีละเนี่ย" ลูกแมว สาวประเภทสองเอ่ยเสียงเศร้าพร้อมกับถอนหายใจเสียงดัง

"วันนี้ปวดหัวพอแล้ว ไว้วันหลังค่อยคิดกันต่อเถอะนะ" นัทร ชายหนุ่มมาดหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ มองไปยังตุลย์อย่างจะปลอบ

"ดีเหมือนกัน ไว้ค่อยคิดต่อวันหลัง เราไปหาอะไรกินกันก่อนเถอะ ฉันหิวเต็มทีแล้ว" ตุลย์ลุกจากเก้าอี้พลางคลี่ยิ้มบางๆ ให้กับเพื่อนทั้งสอง

"เฮ้อ...เห็นตุลย์ยิ้มแล้วค่อยโล่งอก" ลูกแมวทาบนิ้วเรียวยที่แต่งแต้มเล็บเป็นสีม่วงกับบอกอย่างมีจริต โดยมีสายตาของนัทรมองค่อนข้างหม่นไส้ "ทำไมหรือนัทร แฮม...เพราะตัวเองทำเล็บสวยไม่ได้เลย อิจฉาฉันใช่ไหม" ลูกแมวทางนิ้วไปโกลั๊วใบหน้าชาวสะอาดของนัทร

"บ้าสิ ใครบอกว่าฉันอิจฉาละ แค่มั่นไส้เท่านั้นเอง กริตรายชะยังกับนิ้วตัวเองสวยตาย"

"ก็แหงสิ" ลูกแมวจิบปากจิบคอดยอมารับ ยิ้มหน้าบาน

"ไปกันได้แล้วนะ มัวแต่เถียงเรื่องไร้สาระอยู่นั้นแหละ ฉันหิวแล้วนะ" ตุลย์ดึงไหล่บางของลูกแมวมาแนบลำตัว ก่อนจะพาเดินออกจากห้องไป

นัทรมองตามหลังเพื่อนทั้งสองแล้วยิ้มขำ ตุลย์มักจะคลอเคลียกับลูกแมวเวลาออกไปข้างนอก ชายหนุ่มรู้สึกพอใจเวลามีคนพูดถึงเขาว่าเป็นเกย์หนุ่มหล่อที่สุดแห่งยุค นั่นเพราะเขาอยากให้ใครบางคนแค่นใจในสิ่งที่เขาเป็น ซึ่งก็ไม่ใช่ใครที่ไหนเลย คือ 'นิพนธ์ ธารินทร์' ประธานบริษัทธารินทร์พับลิชซึ่งผู้เป็นบิดาของเขานั่นเอง

ความบาดหมางระหว่างพ่อลูกที่มีมายาวนานนั้นนัทรก็ปลุกแมวรู้ดี จึงไม่กล้าทักท้วงอะไร ถ้าตุลย์จะปล่อยให้ใครๆ รวมทั้งสื่อเขียน

เชื่อว่าเขาเป็นเกย์เหมือนอย่างเพื่อนทั้งสอง ตัวนั้เองแม้จะไม่มีบุคลิกต้งต้งเป็นผู้หญิงอย่างลูกแมว แต่ท่าทางนุ่มน้อมก็เปิดเผยชัดเจนต่อสายตาผู้คน

ขณะที่ตุลย์...นอกจากจะมีใบหน้าคมเรียวหล่อ ร่างสูงโปร่งหากแต่ดูแกร่งอย่างคนชอบออกกำลังกายแล้ว เขายังมีบุคลิกเท่แบบชายหนุ่มมาดเซอร์ ทำเอาหลายคนแคลงใจว่าเขาเป็นเกย์จริงหรือเปล่า แต่ตุลย์ก็ไม่เคยตอบคำถามใคร ยิ่งไม่ปฏิเสธหากจะมีใครพูดว่าเขาเป็นเกย์ โดยเฉพาะนิตยสารซุบซิบไฮโซหัวหนึ่งในเครือเนเจอร์กรุ๊ปที่เหมือนต้องการเล่นข่าวนี้เพื่อตอกย้ำประธานของบริษัทคู่แข่งอย่างนิพนธ์ให้เจ็บใจเล่น ซึ่งก็สามารถทำได้จริงๆ และนั่นทำให้ผู้เป็นลูกชายสะใจที่สุด!

ร้านกาแฟชื่อดังในห้างสรรพสินค้าใหญ่กลางเมือง ผู้คนค่อนข้างหนาตาด้วยเป็นป้ายวันเสาร์ ควันลอยอวลอยู่ในอากาศช่างหอมชื่นใจสำหรับคนที่รักในรสชาติกาแฟ ยกเว้นหญิงสาวที่นั่งอยู่กับสองเพื่อนสาวและอีกหนึ่งหนุ่มที่ไม่มีกาแฟวางอยู่ตรงหน้า มีเพียงน้ำส้มคั้นซึ่งดื่มไปแล้วค่อนข้างแ้ว และตอนนี้หญิงสาวก็กำลังก้มหน้าก้มตาสนใจพ็อคเก็ตบุ๊กในมือ

"นั่นคุณตุลย์นี่ ตัวจริงหล่อเท่กว่าในหนังสืออีก แต่เสียดายจังไม่น่าเป็นเกย์เลย" คำพูดของน้ำทิพย์ทำให้ทัศนินงยหน้าจากสิ่งที่อยู่ ในมือ หันไปตามสายตาของเพื่อนสาวก็เห็นชายหนุ่มลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่รวบผมยาวไว้ด้านหลัง เผยโครงหน้าเรียวคม นั่งดื่มกาแฟเพียงลำพังอยู่มุมหนึ่งของร้านราวกับกำลังรอคอยใครสักคน

"นั่นสิ ทำไมผู้ชายหล่อๆ สมัยนี้เป็นเกย์ไปหมดนะ ทั้งผู้หญิงสวยๆ อย่างเราให้แห้งเหี่ยว" เพลงขวัญเอ่ยพร้อมหัวเราะร่วน

"เราไง ผู้ชายทั้งแท่ง ดันมองข้ามกันเอง" ชายหนุ่มเพียงคนเดียว

ที่นั่งอยู่ด้วยเอ่ยเสียงรีนเริง

"ผู้ชายอย่างแกเป็นเกย์ไปซะคนก็คงไม่มีใครเสียดายทรอกเมฆ"
น้ำทิพย์ว่าพลางหัวเราะระรีนกับเพลงขวัญ

"เออ ไม่หล่อบ้างก็แล้วไป เซิญพวกเธอจ้องชายหนุ่มรูปหล่อแสน
เท่แต่เป็นเกย์ไปเถอะ ระวังละ อย่าจ้องเขามาก เดี่ยวจะถูกด่าว่าเป็น
ชะนี" จบประโยคเมฆก็โดนน้ำทิพย์กับเพลงขวัญหุบให้คนละที มีเพียง
พัฒนาเท่านั้นที่ยังนั่งมองไปยังชายหนุ่มซึ่งกำลังตกเป็นเป้าหมาย

"จ้องตาไม่กะพริบเลยนะแพง" น้ำทิพย์สะกิดเพื่อนสาว พัฒนิน
ยิ้มชินๆ ให้เพื่อนก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่ว

"แพงเพิ่งเคยเห็นตัวจริงเขา"

"อีกหน่อยเธอคงเห็นเขาบ่อยขึ้น เธออยู่บ้านพ่อของเขานี่" เพลงขวัญ
ว่า

"คงไม่ทรอก เพราะตั้งแต่กลับมาคุณตุลย์ยังไม่เคยไปหาคุณลุง
ที่บ้านเลย" พัฒนินหันมาพูดกับเพื่อน

"บ้านของเขา ลักวันเขาก็ต้องกลับไป" เมฆออกความเห็นพร้อม
คลี่ยิ้ม ทำให้ใบหน้าที่ดูธรรมดาของเขาชวนมองขึ้นมาทันที

"ผู้ชายอะไรที่หล่อทั้งเท่ ท่าทางเขาดูแมนจนฉันไม่อยากจะเชื่อ
เขาเป็นเกย์" เพลงขวัญรำพึงอย่างแสนเสียดาย

ถ้อยคำของเพื่อนทำให้พัฒนาหันไปมองชายหนุ่มอีกครั้ง และ
เธอก็ต้องสะดุ้งเล็กน้อยเมื่ออยู่ๆ สายตาคมวาวก็หันมาจ้องกับสายตา
ของเธอเข้าพอดี หญิงสาวรีบก้มหน้า คล้ายรู้สึกผิดที่ถูกจับได้ว่าเธอ
แอบมองเขาอยู่

"นั่นไง เพื่อนก๊วนเกย์ของคุณตุลย์มาแล้ว" น้ำทิพย์ทำเสียง
กระซิบกระซาบ ความอยากรู้ทำให้พัฒนาหันไปมอง เห็นชายหนุ่ม
มาดหนุ่มกับอีกคนที่แม้จะเหมือนผู้หญิง แต่โครงหน้าและรูปร่างก็ดู
ออกว่าเป็นสาวประเภทสอง ทั้งหมดลงนั่งร่วมโต๊ะกับตุลย์ หญิงสาว

คิดจะดึงสายตากลับ ด้วยกลัวว่าเขาจะหันมาเห็นอีก แต่ยังไม่ทันจะทำอย่างใจคิดเขาก็ประสานสายตากับเธออีกจนได้ และเมื่อเห็นว่าดวงตาคู่นั้นเป็นประกายระยับ หญิงสาวก็รีบหันขวับทันที รู้สึกอายนี่ถูกชายหนุ่มจับได้ว่าเธอกำลังแอบมองเขาอยู่เป็นครั้งที่สอง

"เดี่ยวแพ่งไปห้องน้ำก่อนนะ" หญิงสาวบอกเพื่อนๆ ก่อนจะเดินลี้วจนผมหยิกเป็นลอนยาวถึงแผ่นหลังนั้นพัดปลิว เธอเข้าไปสงบสติอารมณ์ของตัวเองในห้องน้ำเงียบๆ ไม่มีเพื่อนคนไหนรู้หรือกว่าพัฒนาการที่รู้จักดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นมานานแค่ไหน นานตั้งแต่ที่เธอเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านของนิพนธ์ บิดาของชายหนุ่มนั่นแหละ

พัฒนาการเป็นหลานสาวของดาริน ซึ่งเป็นภรรยาคนใหม่ของนิพนธ์ หลังจากบิดากับมารดาเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุตั้งแต่เธออายุเพียงสิบสองปี พัฒนาการก็อยู่ในการดูแลของคนเป็นน้ากับนิพนธ์มาตลอด วันแรกที่เข้าไปอยู่ในบ้านหลังใหญ่ เธอสะดุดตากับรูปภาพของเด็กหนุ่มคนหนึ่งในห้องนั่งเล่น ดารินบอกกับเธอว่าเขาคือตุลย์ ลูกชายคนเดียวของนิพนธ์กับแคทลีน อดีตภรรยาชาวอเมริกัน

ตุลย์อาศัยอยู่กับมารดาที่อเมริกา ตั้งแต่บิดากับมารดาหย่ากัน เขาก็ไม่เคยกลับมาเหยียบบ้านของบิดาเลย ดารินบอกกับพัฒนาการว่า ตุลย์โกรธที่นิพนธ์มีผู้หญิงอื่น ซึ่งก็คือดารินนั่นเอง ตอนอยู่เมืองนอก ตุลย์เรียนด้านถ่ายภาพและทำงานเป็นช่างภาพแฟชั่นให้กับนิตยสารชื่อดังหัวหนึ่ง นี่เขาเดินทางกลับเมืองไทยได้หลายเดือนแล้ว พอกลับมาปุ๊บก็ลงทุนกับเพื่อนอีกสองคนทำนิตยสาร on the way ซึ่งทำให้นิพนธ์โมโหมาก เพราะลูกชายไม่เคยปรึกษาอะไรเลยทั้งที่มีบิดาเป็นเจ้าของธุรกิจสิ่งพิมพ์ขนาดใหญ่ ประสบความสำเร็จมากที่สุดคนหนึ่งในวงการ ผลิตทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และพ็อคเก็ตบุ๊ก โดยตัวพัฒนาการเองนั้นก็ทำงานตำแหน่งกองบรรณาธิการอยู่ในสำนักพิมพ์หมายจันทร์ สำนักพิมพ์ในเครือบริษัทธารินทร์พัลลขิง เน้นผลิต

นวนิยายรักวัยรุ่น

ถึงจะกลับมายังแผ่นดินเกิดแล้ว หากเขาก็ไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปในบ้านที่เคยอาศัยอยู่เลย แถมยังทำให้บิดาของตัวเองกั๊กกั๊กมแทบคลุ้มคลั่งด้วยข่าวลือต่างๆ เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของเขา คอล้มน์ซุบซิบในหน้าหนังสือพิมพ์รวมถึงนิตยสารคู่แข่งของนิพนธ์ต่างพากันเขียนว่าเขาเป็นเกย์ และดูเหมือนจะเป็นจริงเสียด้วย เพราะเขาไม่เคยแก่ข่าว แคมเพื่อนๆ ที่ร่ายล้อมตัวเขาอยู่ก็ไม่ใช่ผู้ชายแท้ทั้งสิ้น พัฒนินรู้ดีว่านิพนธ์กำลังกั๊กใจกับข่าวลือมากแค่ไหน หน้าของเธอเคยพูดว่า ถ้าตุลย์เป็นเกย์จะทำให้นิพนธ์ขายหน้า เพราะนิพนธ์ขึ้นชื่อว่าเป็นเลื่อผู้หญิง ซึ่งนั่นอาจเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เขาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง มีลูกชายกับเขาแค่คนเดียว คาดหวังว่าจะได้มีลูกหลานสืบทอดธุรกิจที่นับวันยิ่งเติบโตขึ้นเรื่อยๆ แต่กลับใช้งานไม่ได้ไปเสียนี้

พัฒนินมองเงาตัวเองในกระจกก็เห็นใบหน้ารูปไข่ ดวงตากกลมโตมีประกายเจิดจ้า ริมฝีปากอ้มแอมน้อยๆ จนดูเหมือนเป็นรอยยิ้มเธอนึกแปลกใจพอกๆ กับที่รู้สึกตื่นเต้น ด้วยเคยมองดวงตาสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นจากแต่ในรูปถ่ายมานาน แต่วันนี้กลับได้มองสบตากันจริงๆ

ไม่น่าเชื่อว่าจะบังเอิญมาเจอเขาได้

พัฒนินสะบัดปลายผมของตัวเองที่เคลียไหลไปเบื้องหลัง ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำอย่างเหม่อลอย

"อึ้ย!" หญิงสาวอุทานอย่างตกใจเมื่อร่างบางของเธอชนเข้ากับร่างสูงของใครคนหนึ่งจนเซ แต่มือหนึ่งได้ดึงแขนหญิงสาวไว้ทัน

"ขอโทษครับ" เสียงทุ้มนุ่มนั้นทำให้เธอเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง แล้วดวงตากกลมโตก็ต้องเบิกกว้างเมื่อเจอเข้ากับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนอันแสนคุ้นเคย

"เอ่อ...ขอโทษค่ะ" เอ่ยเสียงสั้นพลีวก่อนจะมองไปยังมือที่จับแขนเธออยู่

"ที่หลังเดินระวังหนอยนะครับ" เขาปล่อยแขนเธอแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ พัฒนินยืนนิ่งคล้ายถูกตรึงอยู่ชั่วคราว ก่อนเดินกลับไปยังร้านกาแฟที่เพื่อนๆ กำลังนั่งคุยกันอย่างสนุกสนาน

"นี่กว่าตกส้วมตายเสียอีกยัยแพง" น้ำทิพย์เอ่ยพลางหัวเราะร่วน พัฒนินไม่ตอบโต้เพื่อน เอาแต่ยิ้มบาง เวลานี้หญิงสาวครุ่นคิดถึงแต่เพียงเจ้าของดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่อยู่ๆ ก็บังเอิญได้พบอย่างไม่คาดคิด แถมเธอยังไปเดินชนเขาอีกด้วย

"นั่นซาร่านี่นา! อู๊ย! ไม่อยากเชื่อว่าตัวจริงจะสวยกว่าในรูป มีหน้าคุณเปรมถึง..." น้ำทิพย์ชะงักคำพูดไว้เพียงแค่นั้นราวกับเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าไม่ควรพูดในเวลานี้ เมื่อมองไปยังพัฒนินก็เห็นว่าใบหน้าเนียนใส เริ่มหม่นหมองขณะทอดมองไปยังร่างสูงของนางแบบสาวชื่อดังที่เดินอย่างสง่างามเข้าไปนั่งยังมุมร้าน พลิกข้อมือเพื่อดูนาฬิกาข้อมือกับกำลังรอคอยใครสักคน

ขออย่าให้เป็นคนที่เธอคิดเลย...

ถึงแม้พัฒนินจะสรุปเรื่องราวทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้ แต่หญิงสาวก็ยังไม่พร้อมที่จะมาเห็นด้วยสายตาของตัวเอง

"กลับกันได้แล้วละ ค่าแล้ว เตี่ยคุณน้ำตารินจะดูแลแพงเอา" เพลงขวัญเอ่ยเหมือนตัดบทเมื่อรู้สึกถึงบรรยากาศอันแสนหม่นมัว อึดอัดจนไม่สามารถพูดคุยกันต่อ เมฆกับน้ำทิพย์เอออออย่างเข้าใจ ในขณะที่พัฒนินพยักหน้าเบาๆ พยายามฝืนยิ้มให้เพื่อนๆ อย่างขอบคุณที่เข้าใจว่าเธอกำลังรู้สึกอย่างไรที่อยู่ๆ ก็มาเจอเจอผู้หญิงคนใหม่ของผู้ชายที่เพิ่งทิ้งเธอไปอย่างเย็นชาที่สุด ไม่มีแม้แต่คำบอกลา

ก่อนเดินออกจากร้าน พัฒนินอดไม่ได้ที่จะมองไปยังโต๊ะของนางแบบสาวอีกครั้ง ซึ่งตอนนี้หญิงสาวแสนสวยและเซ็กซี่คนนั้นกำลังก้มหน้าก้มตาอยู่กับเมนู

ขาที่ก้าวลงจากรถแล้วตรงไปยังบ้านทรงยุโรปบนเนื้อที่เกือบสามไร่เหมือนจะอ่อนแรงและสั่นเทาจนแทบทรงตัวไม่อยู่ มือเรียบบางปาดหยาดน้ำใสที่เปื้อนไอน้ำอย่างลวกๆ แล้วเดินก้มหน้าซ่อนความเศร้าไม่ให้คนรับใช้เห็น ดีที่ดาร์รินกับนิพนธ์ยังไม่กลับจากข้างนอก ไม่อย่างนั้นเธอคงไม่สามารถหลบเลี้ยงที่จะแสดงความเศร้าหมองให้ท่านทั้งสองได้รับรู้และพลอยเป็นกังวลไปด้วย

เมื่อเดินเข้ามาในห้องส่วนตัวที่ตกแต่งสไตล์โมเดิร์นในโทนสีชมพูอ่อน ร่างบางก็พุ่งตัวไปยังเตียงนอนสีเทาที่คลุมด้วยผ้าลูกไม้สีขาวปลิวแบบเดียวกันกับผ้าปูที่นอนในห้อง พัดผินซบหน้าลงกับหมอน สะอื้นออกมาอย่างคนที่ไม่สามารถเก็บกักความเจ็บปวดที่เหมือนแทงเหล็กร้อนและคมปักลงกลางหัวใจ

มันผ่านไปเกือบสี่เดือนแล้ว แต่พัดผินยังไม่สามารถหยุดน้ำตาของตัวเองได้ นับตั้งแต่วันที่เขาห่างหายไปไม่ยอมรับโทรศัพท์ เธอก็ยังเกิดความกังวลสงสัย แต่เพียงไม่นานก็พอเดาเรื่องราวออก เพราะข่าวซุบซิบในหน้านิตยสารแนวกอสซิปมีภาพของเขากับนางแบบสาวคนดังควงคู่กันออกงานสังสรรค์และงานเปิดตัวสินค้าต่างๆ

เปรม...เป็นผู้ชายที่ดี ถึงแม้จะไม่หล่อเหลาบาดตา แต่ท่าทางสุภาพอ่อนโยนของเขาก็ดูสะอาดใจเธอ พัดผินรู้จักเขาในงานเลี้ยงครบรอบยี่สิบปีของธารินทร์พับลิชซึ่ง ชายหนุ่มมาร่วมงานในฐานะเอเจนซีและเจ้าของบริษัทโฆษณา มารดาของเขายังเป็นเพื่อนของดาร์รินอีกด้วย ซึ่งน้ำของเธอนั้นเองที่เป็นคนแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน หลังจากนั้นเขาก็แวะเวียนมาหาเธอที่บ้านเกือบทุกอาทิตย์

บางครั้งก็ไปทานข้าวและดูหนังด้วยกันตามประสาหนุ่มสาว ภายใต้งี๋เงื่อนไขของดาร์รินกับนิพนธ์คือถ้าออกไปข้างนอก ต้องมีเพื่อนของพัดผินไปด้วยทุกครั้ง และคนที่วางไปเป็นเพื่อนเธอมากที่สุดก็คือเมฆนั่นเอง เพราะเมฆทำงานอยู่ที่ธารินทร์พับลิชซึ่งเช่นเดียวกับพัดผิน

ในตำแหน่งนักข่าวสายการเมืองของนิตยสารรายสัปดาห์หัวหนึ่ง ส่วนน้ำทิพย์กับเพลงขวัญนั้นไม่ค่อยว่าง เอาแต่่วนววยกับร้านขายเสื้อผ้า ทั้งสองร่วมหุ้นกันอยู่ ที่สำคัญทั้งคู่ไม่ยอมไปเป็นก๊างขวางคอพัฒนา กับเปรม และรู้ว่าเปรมไม่พอใจกับการเดบแบบนั้นเท่าไร

และถ้าครั้งใดที่เพื่อนๆ ว่าง พณธินก็จะไม่ได้ออกไปเที่ยวข้างนอกกับเปรม แม้เขาจะเสนอให้บอกผู้ใหญ่ว่าเพื่อนของเธอไปด้วย แต่พณธินก็ไม่ทำแบบนั้น เธอไม่เคยโกหกดารินกับนิพนธ์เลยสักครั้ง ถึงแม้จะแอบแคลงใจอยู่บ้างว่าทำไมถึงออกไปเที่ยวสองต่อสองกับเปรมไม่ได้ ทั้งที่เธอโตพอจะดูแลตัวเองได้แล้วก็ตาม

จนวันหนึ่ง... ในบ่ายวันอาทิตย์ที่ดารินและนิพนธ์ออกไปทานข้าวที่บ้าน พณธินอยู่ตามลำพังกับเปรมในห้องนั่งเล่น ชายหนุ่มพยายามจูบเธอ แต่พณธินขัดขึ้นซึ่งสร้างความไม่พอใจให้กับเขาเป็นอย่างมาก จนเอ่ยคำพูดหนึ่งออกมา... คำพูดที่ทำให้เธอทั้งตกใจและเสียใจมาถึงทุกวันนี้

‘รู้มั๊ยแพง ถ้าผู้ชายไม่สามารถแตะต้องผู้หญิงที่ตัวเองรักได้ เขาจะรู้สึกแย่มากๆ เหมือนตัวเองไร้ค่า’

‘ทำไมผู้ชายถึงต้องคิดแบบนี้ล่ะคะ’

‘เพราะการที่ผู้หญิงไม่ให้ผู้ชายแตะต้องมันเหมือนกับเธอไม่ได้รักผู้ชายคนนั้นนะสิ รู้มั๊ยที่ผ่านมาผู้หญิงคนอื่นที่ผมเคยคบไม่เคยปฏิเสธผมเลยสักคน มีแต่อยากจะให้ผมแตะต้องด้วยซ้ำ แต่ดูสิ่งที่แพงทำกับผมสิ นอกจากจะไม่ให้แตะต้องเนื้อตัวแล้ว แค่ออกไปเที่ยวกับผมตามลำพังยังไม่กล้าเลย ผมชักสงสัยแล้วว่าแพงรักผมหรือเปล่า!’ เขาตะเบ็งเสียงออกมาอย่างเกรี้ยวกราด ทำเอาพณธินตัวสั่นด้วยความหวาดหวั่น น้ำตาไหลออกมาอย่างตื่นตระหนก

‘แพง...แพงรักคุณนะคะ แต่แพงว่า...มันไม่เหมาะที่เราจะทำแบบนี้’